



plodé. Zajka vrže štirikrat na leto mlade: prvič po enega ali dva, drugič tri do pet, tretjič in četrthi zopet po enega ali dva. Tako si pomaga zajčji rod pred iztrebljenjem.

Ogledati si pa teh mladih dolgoušcev kar nič nismo mogli. Komaj smo se jim približali, že so bili na nogah, pokazali so nam svoje kratke repke ter se spustili v skok, da se skrijejo na ugodnejšem mestu. No, poznamo jih vzlic temu; saj je zajec od vseh gozdnih živali najpogostejši, ki pride na polje, da se okoristi s kmetičevim trudom na njegovo veliko nevoljo, najpogostnejši, ki si ga imamo priliko prav dobro pogledati na kuhinjski mizi.

IVO TROŠT:

Tatvina in laž.



vanka je večkrat kaj izmaknila, pa je vselej srečno utajila svoje zlo delo. Starši so ji verjeli, pa so se jezili na součenke, ki so jo tožile, in tudi na gospoda učitelja, ki je vodil ponesrečeno preiskavo.

Nekega popoldne je odhajala Ivanka zaradi premajhne marljivosti poslednja iz šole. Učitelj se vrne po nje odhodu v razred, pa sede k delu, da nadaljuje svoje delo. Šolskega pečata ni bilo več tam, kam je izginil? Vse iskanje po sosednjih razredih je bilo zaman. S pečatom je izginila tudi škatla z močilom, kamor se pritiska pečat pred uporabo.

Vse povpraševanje je ostalo brezuspešno. Drugi dan je šolskega voditelja še bolj skrbelo, kaj bo: brez pečata ne sme oddati nobenega dopisa, ne šolskega naznanila. Treba bo naročiti nov pečat, a dotlej, dokler ga ne pošlje tvrdka, ne more biti brez njega.

Popoldne začno čitati. Tudi Ivanka odpre svojo knjigo in poišče označeno berilce. Vzklik tihega začudenja se dvigne izmed součenk njene klopi. Učitelj pogleda, zakaj se iztezajo vsi vratovi v Ivankino knjigo: povsod ob robu so stali sami krožki šolskega pečata z napisom Šolsko vodstvo v R., kakor so bili znani otrokom že iz šolskih naznanil. Šolsko vodstvo v R. zgoraj, Šolsko vodstvo v R. spodaj, ob robu, podolgem in počez.

»Ivanka!« pozove učitelj. »Danes se ti tajitev ne posreči. Stvar, ki si jo ukradla, se je oglasila sama! Ali meniš, da je šolsko vodstvo v R. kar ponoči priplavalo v tvojo knjigo in na platnice in na ovitek? Pečat si ti sinoči ukradla!« —



Ivanka taji po navadi, pa se oglasijo učenci na moški strani: »Oho! Se veliki zvon ukradi in zvoni z njim, pa trdi, da ga nisi, tatica!«

Tudi o škafli z močilom je tajila, da je ni vzela, pa so jo zavrnilе součenke: »Kam si pa namakala, da se je poznalo? Ali imaš barvan jezik?«

Velika sramota je bila to Ivanki in njenim roditeljem.

IVO TROŠT:

Joj, škoda!



anico je mati često svarila, naj ne briše ročic ob obleko, marveč ob predpasnik, ki se lažje opere. Hčerka je največkrat pozabila te opomine, pozabila tudi na tisto slovesno nedeljo, ko je bila prvič pri sv. obhajilu. Kakor bel krilatec je bila lepa Danica tisto dopoldne in srečna, ko je prvič prejela ljubega Jezusa.

Kmalu po obedu se je že zopet odpravljala v cerkev k skupni molitvi, samo venčka ni še imela. Tedaj ji prinese botra zvrhano skledico črnih črešenj za posladek v spomin slovesnega dne. To je bilo veliko veselje! Danica je zobala sladke črešnje, da je skoro pozabila na koščice. Kar zahrumi nekje na vasi: »Medvedar je tu z velikim medvedom!« — Vsi silijo iz hiš na cesto. Tudi Danica teče na prag pogledat, kako pleše zverina. Otroci so se smejali do mile volje, da jim priklenjeni medved ne more ničesar, temveč samo nerodno pleše za bore novčiče. Danica je imela oči polne solz, obe ročici je tiščala na prsi in se veselo smejala. Toda, joj! Ročici sta bili mastni in umazani od črnih črešenj, na prsih sta se poznali na obleki dve črni zvezdici, prav tako veliki kot njeni ročici z vsemi petimi prstki.

»Kaj sem naredila!« zavpije prestrašena Danica. Solze veselja se premene v solze boleti. Mati in botra sta jo tolažili, pa ni zaleгло nič. Danica ni mogla taka v cerkev. Škoda!

